

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 35/13

Luksemburg, 21 marca 2013 r.

Wyrok w sprawie C-254/11

Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony
Határrendészeti Kirendeltsége przeciwko Oskarowi Shomodiemu

Ograniczenie do trzech miesięcy w okresie półrocznym maksymalnego czasu trwania pobytu w obszarze Schengen cudzoziemca niepodlegającego obowiązkowi wizowemu nie ma zastosowania do osób korzystających z systemu małego ruchu granicznego

W przypadku cudzoziemców będących posiadaczami zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego maksymalny czas trwania pobytu, określony w dwustronnych umowach między państwami członkowskimi a sąsiadującymi państwami trzecimi, powinien być obliczany niezależnie od pobytów mających miejsce wcześniej, jeżeli te pobyty zostały przerwane przez powrót do państwa miejsca zamieszkania

Zgodnie z konwencją wykonawczą do układu z Schengen¹ cudzoziemcy niepodlegający obowiązkowi wizowemu mogą swobodnie przemieszczać się w obszarze Schengen przez okres nieprzekraczający trzech miesięcy w ciągu sześciu miesięcy od daty pierwszego wjazdu.

Rozporządzenie szczególne² stosuje się do cudzoziemców zamieszkałych w strefie położonej przy granicy państwa niebędącego członkiem Unii z państwem członkowskim, to jest w strefie, która nie sięga dalej niż 30 kilometrów od granicy. Mieszkańcy strefy przygranicznej mogą uzyskać zezwolenie na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego, które pozwala im wjechać do sąsiadującego państwa członkowskiego i przebywać tam przez nieprzerwany okres, którego czas trwania został określony przez oba sąsiadujące państwa, lecz który nie może jednak przekraczać trzech miesięcy. Posiadacze tego zezwolenia nie mogą przemieszczać się poza strefę przygraniczną odwiedzanego państwa członkowskiego.

Węgry i Ukraina zawarły umowę w celu wykonania rozporządzenia o małym ruchu granicznym na ich wspólnej granicy, w której określono w szczególności maksymalny czas trwania pobytu na Węgrzech ukraińskich beneficjentów systemu małego ruchu granicznego. Ten czas trwania, wprowadzony do ustawodawstwa węgierskiego, został ustalony w maksymalnym wymiarze określonym rozporządzeniem, to jest w wymiarze trzech miesięcy, o ile pobyt jest nieprzerwany.

Oskar Shomodi, obywatel Ukrainy, posiada zezwolenie na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego, które uprawnia go do udawania się do strefy przygranicznej Węgier. W dniu 2 lutego 2010 r. stawiał się na przejściu granicznym w Záhony w celu udania się na Węgry. Węgierska policja stwierdziła wówczas, że w okresie od dnia 3 września 2009 r. do dnia 2 lutego 2010 r. przebywał on na terytorium Węgier 105 dni, przyjeżdżając tam prawie codziennie na kilka godzin. Z uwagi na fakt, że w ten sposób O. Shomodi przebywał na obszarze Schengen ponad trzy miesiące w okresie sześciu miesięcy, węgierska policja odmówiła mu prawa wjazdu na terytorium węgierskie na podstawie ustawodawstwa węgierskiego interpretowanego w świetle układów z Schengen.

¹ Konwencja wykonawcza do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. zawartego między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec i Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. 2000, L 239, s. 19)

² Chodzi o rozporządzenie (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające przepisy dotyczące małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniające postanowienia konwencji z Schengen (Dz.U. L 405, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2007, L 29, s. 3).

O. Shomodi zaskarżył tę decyzję policji do sądów węgierskich. Legfelsőbb Bíróság (sąd najwyższy Węgier), do którego wpłynęła kasacja, zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy wspomniana umowa, która zgodnie z interpretacją organów węgierskich ogranicza do trzech miesięcy w okresie sześciomiesięcznym maksymalny czas trwania pobytów mieszkańca strefy przygranicznej w strefie przygranicznej Węgier, jest zgodna z rozporządzeniem o małym ruchu granicznym.

W wyroku Trybunał stwierdził przede wszystkim, że **norma ogólna dorobku Schengen, ograniczająca pobyt cudzoziemców do trzech miesięcy w okresie półrocznym nie ma zastosowania do małego ruchu granicznego**. Trybunał podkreślił, że ograniczenie w wymiarze trzech miesięcy określone w rozporządzeniu o małym ruchu granicznym dotyczy „pobytów nieprzerwanych”, podczas gdy ograniczenie wynikające z dorobku Schengen nie odnosi się w żaden sposób do takich pobytów. Trybunał podkreślił, że o ile Komisja proponowała początkowo, podczas prac przygotowawczych nad rozporządzeniem, przyjęcie takiego obliczania maksymalnego pobytu jak w dorobku Schengen, o tyle prawodawca Unii zdecydował się na szczególne ograniczenie dotyczące pobytów nieprzerwanych. Zdaniem Trybunału okoliczność, iż ograniczenie to jest – podobnie jak w dorobku Schengen – ustalone w wymiarze trzech miesięcy, nie może budzić wątpliwości co do jego szczególnego charakteru w odniesieniu do przepisów ogólnych mających zastosowanie do obywateli państw trzecich niepodlegających obowiązkowi wizowemu. Z rozporządzenia w żaden sposób nie wynika bowiem, by trzy miesiące, o których w nim mowa, zawierały się w okresie sześciomiesięcznym.

Ponadto zamiarem prawodawcy Unii przy przyjmowaniu rozporządzenia o małym ruchu granicznym było ustanowienie przepisów autonomicznych i odrębnych od dorobku Schengen. Celem tych przepisów jest umożliwienie ludności danych stref przygranicznych przekraczania zewnętrznych granic lądowych Unii, z uzasadnionych powodów natury ekonomicznej, społecznej, kulturalnej lub rodzinnej, w łatwy sposób, to jest bez nadmiernych ograniczeń administracyjnych, często, ale także regularnie.

Następnie, jeżeli chodzi o zaniepokojenie wyrażone przez niektóre państwa członkowskie co do ewentualnych negatywnych konsekwencji autonomicznej wykładni rozporządzenia, Trybunał odpowiedział, że ułatwione przekraczanie granicy zostało ustanowione z myślą o mieszkańcach strefy przygranicznej działających w dobrej wierze, mających uzasadnione i należycie potwierdzone powody do częstego przekraczania zewnętrznej granicy lądowej. Ponadto państwa członkowskie mają swobodę w zakresie nakładania sankcji na osoby, które z zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego korzystają w sposób stanowiący nadużycie lub oszukańczy.

W tych okolicznościach Trybunał stwierdził, że **posiadacz zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego powinien móc, po pierwsze, swobodnie przemieszczać się w strefie przygranicznej przez okres trzech miesięcy, jeżeli jego pobyt nie został przerwany, a po drugie – korzystać z nowego trzymiesięcznego prawa pobytu po każdym przerwaniu pobytu**.

Wreszcie Trybunał wyjaśnił, że pobyt posiadacza zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego powinien być uważany za przerwany z chwilą przekroczenia przez zainteresowanego granicy w celu powrotu do państwa miejsca zamieszkania zgodnie z wydanym mu zezwoleniem, i to bez potrzeby uwzględniania liczby przekroczeń dokonywanych każdego dnia.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia
Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793